

MESEDÉLUTÁN.

DECEMBERRE.

Uj csillag tünt fel az égen.	Magyar pásztor idegen lett,
Valamikor régesrégén	Sírva dalolt nyája mellett.
Jó pásztorok észrevették,	De most, hosszú évek multán
Amerre ment, ők követték.	Elindult új vándorútján,
Mentek, mentek, mendegéltek,	Visszatértek a Kárpátok,
Míg céljukhoz el nem értek.	Ugy lett, amint mind vártatok.
Rossz istállót találtak ott,	Magyar lett a magyar pásztor,
Hol a csillag is megállott.	Magyar hegyen magyar dal szól.
Bementek és térdre estek,	Karácsonyi ünnepekre
Megtalálták, kit kerestek.	Magyar zászlót a hegyekre.
Kis Jézuska feküdt ottan,	Magyar fenyőt a szobákba,
Barmok között a jászolban.	A szegények kunyhójába.
Sok hosszú év múlt azóta,	Jó pásztorok, jó pásztorok, *
Más lett minden, más a nóta,	Kis Jézusra találtatok,
Rabláncokról szólt az ének	Most mind haza térhettek már,
Könnyeztek ifjak és vének.	Itthon boldog nagy haza vár.

(Salamon József.)

Mennyből az angyal . . .

Száll az angyali ének szerte a világon házról-házra, országról-országra, ahol csak emberek élnek, hirdetvén, hogy megszületett, akire szomjas szívek már oly régen vágyakoztak, hogy testet öltött egy újszülött személyében a Szeretet.

Csillag ragyogott a betlehemi barlang fölött, hogy tündöklő ragyogásával jelt adjon a nagy csodáról, hogy a pusztaság vándorait, a három királyokat elvezesse a jászolhoz az isteni Kisdéd imádására, ki Édesanyja mellett aludta édes álmát.

És végigfutott a nagy pusztaságon valami édes remegés, valami csodás sejtelem, hogy Isten különös kegyelme megáldotta a világot, hogy elküldötte egyszülött Fiát az emberek közé, ki hivatva van megváltani bűneiktől az esendő lelkeket, aki magára veszi a szenvedést, a fájdalmat, a kínt a bűnös emberek vétkeiért, hogy bűnbocsánatot nyerjenek minden vétkezők Isten színe előtt, mikor az ítélkezés nagy órája elérkezik.

A sivatag pálmái földig hajoltak a Gyermekek előtt végtelen alázatukban. Száraz kórók kivirágoztak, források fakadtak a kiégett homokból és pásztorok nyájai: a szelíd bárányok a kunyhó köré sereglettek és tisztelegtek az édes Kisdéd küszöbe előtt.

A jó Isten különös rendelése volt, hogy egyszülött Fia

barlangban lásson napvilágot, mert abban az időben is elhatalmasodott a gőg és az emberek fennhézva ünnepeztették saját hatalmukat. Ime, a jóságos Isten megmutatta, hogy a barmok jászola is megdicsőül az Ő szentséges akarata által s nincs előtte földi hatalom.

Már a születés pillanatában megnyilvánult az Isteni Gyermek küldetése; hogy a gyengék erősítésére, a nyomorultak és megalázottak fölemelésére, a szenvedés megváltására küldetett a földre, hogy megtisztítsa a világot bűneitől, hogy elvegye a keserű kelyhet a tikkadt emberek ajkai elől.

Csaknem kétezer év telt el az Isteni Gyermek világra-jötté óta. Kétezer éve hirdetik a szeretet szavait, melyeket a Gyermek kinyilatkoztatott a szenvedő emberiségnek, amelyet életével példázott, s amely egy egyszerű szó csupán: *Szeretet*.

Az emberek nehezen tanulják meg ezt az egyetlen szót s ezért van a mérhetetlen kín és szenvedés, mely a földre szakad, ezért ömlik a vér és könny áradata, ezért nem tud megszűnni végre a gyűlölet, a bosszú, ezért nem tud a béke angyala otthont találni a földön.

A szeretet szelleme azonban végtelen és elfogyhatatlan és minden esztendőben Karácsony éjtszakáján új erővel ragyog fel, hatalmába ejtve az emberek szívét, mígnem egyszer eljön majd ama Karácsony, mely soha el nem múlik, mert szeretete, fénye, melege örökre otthont talál az emberek szívében.

Ime, lássátok gyermekek, kigyúlt már a karácsonyfák szelíd gyertyafénye.

Ne engedjétek elrepülni a szeretet fehér galambját, rakjatok neki meleg fészket szívetekben, hajlékokban és meglássátok, megszűnik majd a szenvedés, a kín, a fájdalom.

Kigyulladnak a karácsonyfák s ott áll bűvkörükben a család. És ha megszólal az angyalesengő hívogató hangja, ha kitárul a bezárt szoba ajtaja, találja meg alatta mindenki, nagy és kicsi, szegény és gazdag a maga szeretet-csomagját, ajándékát, amit az értünk földreszállott Megváltó hozott magával a számunkra.

Nincs nagyobb öröm, boldogság, mint adni, ajándékozni és nemcsak gyermekeknek, hozzátartozóknak, hanem azoknak is, akik szűkölködnek, akiknek nincs aki ajándékozzon.

A karácsonyi kisdéd Jézus nevében cselekszik az, aki karácsony napjára legalább meggyújtja az öröm gyertyafényét egy szűkölködő család szomorú otthonában, aki mosolyt és örömet varázsol egy-egy szegény kisgyermek sápadt arcocskájára. Ne feledjük, hogy a világ Megváltója is szegényen és szegénynek született és Isten előtt mindenki egyformán kedves, ha megsegíti a nálánál gyengébbet, elesettebbet.

Azért is a legszebb ünnep a Karácsony, mert ezeket a legnemesebb érzéseket ébresztgeti föl az emberek lelkében,

mert kibékíti az ellenfeleket, elsímítja az ellentéteket ember és ember között és egyesít mindenkit a szeretet szent jegyében.

A fehér hóhelyek is, amelyek Karácsony napján elborítják a falvak, városok házait, utcáit, ezüstbe öltöztetik a fákat, szinte jelképesen mutatják a karácsonyi lélek csillogó tisztaságát, amely fehér és makulátlan, mint a frissen hullott hóhely.

Mennyből az angyal...

(Petróczi Katalin.)

KARÁCSONYKOR.

Oly szép ma minden, minden itt a földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Emberszemekben gyertyaláng lobog,
Kik tegnap sírtak, fáztak:
Ma Égre néznek s ők is boldogok.

Oly szép ma minden! — akármerre nézek,
Karácsonyest van... szívek összeférnek.
Nem bántja egymást magyar és magyar,
Ma hull a hó, a Menny virága,
Mi minden lelket tisztaság takar.

Oly szép ma minden! — átérzett az ének,
Karácsonyfákon gyertyalángok égnek.
Ma fényt lehelnek mind az ablakok,
S hordják a drága kincseket
A könnyet törülő gazdag angyalok!

Oly szép ma minden, minden itt e földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Gyönyörködöm és messze gondolok:
Egymást ha mindig így szeretnénk,
Erősek lennénk s mindig boldogok!

(Móra László.)

A szegény asszony boldog karácsonya.

Karácsony szent estéje van. A hó nagy pelyhekben hullott a már fehér lepellel borított földre. A szél erősen tombolt és meg-megzörgette az erdő szélén álló, düledező viskó ajtaját. A viskó lakói — egy özvegyasszony és három gyermeke — reszketve bújtak össze a kályha mellett. Pedig a kályhában napok óta nem égett már a tűz. Nem volt senki, aki ebben az istenverte hidegben kiment volna, hogy egy kis rózsét szedjen. — A mély csendet a legkisebb síró, könnyörgő szava verte fel.

— Édesanyám, éhes vagyok... Kérek szépen egy kis enivalót, hiszen ma karácsony este van.